JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

Kladivo na čaroděje

PEKELNÁ ŠLEHA

08

MARTIN D. ANTONÍN

FANTASTICKÁ EPOCHA

Kladivo na čaroděje

Kladivo na čaroděje

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Síť přízraků*
8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*

Připravujeme:

9. Darek Šmíd: *Žrádlo pro psy*
10. Jiří Pavlovský: *Kladivo na démony*

08

MARTIN D. ANTONÍN

Kladivo na čaroděje

PEKELNÁ ŠLEHA

FANTASTICKÁ EPOCHA

Copyright © Martin D. Antonín, 2015
Cover Illustration © Lubomír Kupčík, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-247-1

Tuto knihu věnuji Richardovi, své obrovské malé inspiraci.
Potěší mě každý úsměv, který vyvolám, ale neurazte se –
ty jeho jsou zkrátka nejlepší.

Poděkování patří Pavle Lžičařové.
Díky, že jsi mě za těch čtyřicet dva
nedodržených termínů nezabila.

Kladivo na čaroděje

Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybílit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbývá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepsaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte… a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, oživlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší…

1. Šleha spásy

Jana Budnická s metodickou pečlivostí připravila krevní vzorek, nahrála na diktafon důkladný průvodní komentář, poznamenala si do výkazu přesný čas pozorování a zvrhla na to všechno kafe.

Nezačala nadávat. Ani to všechno zoufale zachraňovat. Vlastně se jen opřela, sledovala šířící se hnědočernou skvrnu a v duchu si říkala: *Tenhle měsíc vážně nemám svůj den.*

Asi byla bláhová, když uvěřila, že se na ni konečně usmálo štěstí. Ze školy vyšla plná ideálů o rozvoji lidské civilizace, jenže střet s realitou ji rychle připravil o iluze. Skoro rok otročila v různých ústavech Akademie věd přestárlým rádoby vědcům, kteří se na své posty dostali kradením nápadů svých podřízených, a nebyla daleko od naprostého opuštění oboru. Nejúspěšnější projekt, kterého byla svědkem, sice uvízl ve slepé uličce už před třemi roky, ale po úřední stránce stále šlapal jako hodinky – takže na něj jeden profesor, dva doktoři a celý tým mladých odborníků vesele dál čerpali státní prostředky. Revoluční průlom v oblasti přízemního chytráctví.

Seznámení s nesmělým doktorem Ondřejem Pýchou jí tudíž připadalo jako začátek nějaké pohádky. Mladý vědec se ztratil na mezinárodní konferenci (v hotelu v Praze, asi tři kilometry od místa, kde se narodil), ona mu pomohla najít správný sál, on se jí už nepustil – a pak se překvapivě role obrátily. Zcela neuvěřitelně se stal jejím obrýleným princem v bílém plášti. Zachránil ji před hrůzyplně nudným drakem grantové byrokracie, odvedl si ji do nádherného zámku Biodiversity s. r. o., poskytl jí práci v nejštědřeji financované laboratoři, jakou kdy viděla, slíbil, že jí jednou představí svého

společníka Vlada Hrobeše, 110. nejbohatšího člověka světa podle časopisu Forbes, a...

... a tady pohádka končila, protože „jestli nezemřeli, žijí spolu šťastně až dodnes“ je největší lží, kterou si vypravěči na nebohé děti kdy vymysleli. Jana se nestala královnou. Její vzdělání a zkušenosti stačily jen na místo laboratorní asistentky. To jí nevadilo, hodlala se vypracovat – horší však bylo, že svůj vztah s Ondřejem museli ve firmě tajit. A že to sice vypadalo, že se do ní zamiloval, ale svou práci miloval mnohem víc. A to ji štvalo. A štvalo ji i to, že jí to štve.

Navíc jí brzy přešlo i to počáteční vzrušení z nové, *skutečné* vědecké práce. Jestli se někde v komplexu Biodiversity opravdu posunovaly hranice lidské evoluce, rozhodně se to nedělo u jejího pracovního stolu. U toho se posunovala tak maximálně desetinná čárka. Při obzvlášť vzrušujícím měření.

Povzdychla si a sebrala krevní vzorek ze stolu těsně předtím, než k němu kávová louže dospěla. *Diktafon to koupil, ale jen maličko. A výkaz je po osušení celkem čitelný, takže se vlastně nic...*

„No to snad nemyslíte vážně, kolegyně!“ ozval se jí za zády pronikavý hlas docenta Hojera. „Kontaminovat vzorek? Víte, kolika jiným pracovníkům jste teď přidělala práci? Každý odběr je prováděn za *nesmírně* náročně navozovaných podmínek a...“

„Vzorku nic není,“ otočila se k němu a ze všech sil se snažila o milý a zdvořilý úsměv. „Nešplíchlo to na něj.“

„To posoudím sám!“ štěkl Hojer a vytrhl jí očividně suché sklíčko s červenou skvrnou z ruky. Sedl k mikroskopu, chviličku do něj brejlil a nakonec vítězně vykřikl: „Aha! Vždyť jsem to říkal. Erytrocyty séra degradují.“

„Už? To není možný...“

„Podívejte se sama.“

Podívala. Měl pravdu. Nechápala to.

„Počkejte, vždyť to vážně nedává smysl – a přece vidíte, že kontaminované to není... No jistě!“ pochopila, když znovu zkontrolovala nálepku na zkumavce. „Někdo to špatně označil. Tohle mělo být zpracované včera... Počkejte, podívám se, kdo to odebíral. Hned to...“

„Jen se nevymlouvejte!“ přerušil ji Hojer vztekle a vytrhl jí sešit s laboratorními záznamy, než provinilcovo jméno našla. „Kdyby to bylo poprvé, neřekl bych, ale s vámi jsou zkrátka potíže!“

Chceš říct, že TY máš se mnou potíže.

„Nezapadnete do kolektivu!“

Málo ti žeru z ruky.

„Špatně snášíte mou autoritu!“

Není CO snášet, žádnou nemáš.

„O tomhle uslyší doktor Pýcha, to se spolehněte!“

„Jen mu to řekněte – a já mu zas povím, že jste ten vzorek špatně popsal vy.“

Jen hádala, ale to, jak si sešit se záznamy přitiskl ke hrudi, leccos napovídalo.

„Tohle... tohle si na mě nějaká asistentka nebude dovolovat! Nechápu, jak jste se sem se svou kvalifikací vůbec dostala, ale už těm vašim chybám učiním přítrž. Tady jste skončila, rozumíte?! Buď já, nebo vy!“

A vyrazil z jejího koutku laboratoře pryč. I se sešitem. Praštil s ním do šuplíku svého stolu a okázale se začal probírat nějakými grafy, které měly na deskách nápis PŘÍSNĚ TAJNÉ. Nezapomněl na ni občas vrhnout zlověstný pohled.

Piškot jeden...

Hned litovala, že se neudržela. Hojer sice byl nesnesitelný idiot, ale čas od času trpěl nevysvětlitelnými záchvaty genality, takže si ho Ondřej nemohl dovolit ztratit – na rozdíl od zcela postradatelné asistentky, se kterou *pouze* spal. Když si tedy vzpomněl, že kromě práce existuje také ta věc, které se mezi obyčejnými smrtelníky říká život...

S povzdechem vyndala vzorek z mikroskopu a chvíli se na něj dívala. *Kdybych alespoň tušila, co to vlastně zkoumám.*

Samotná krev byla obyčejná, lidská... ale „sérum E“, jehož nejrůznější koncentrace a mutace v laboratoři zkoušeli, to bylo cosi neskutečného. Nic podobného nikdy neviděla. Také to připomínalo lidskou krev, ale plazma obsahovala podivné příměsi vzácných solí a červeným krvinkám na rozdíl od lidských nechyběly buněčná jádra a další organely. *Nesou v sobě*

informaci o DNA a chovají se jako... jako vir? To by nasvědčovalo... Ne, to byl nesmysl. Jen hádala. A troufala si říct, že žádný z jejích bývalých spolupracovníků v Biochemickém ústavu AV by nepochodil lépe.

Ondřej kápl na něco tak převratného, že se o něm děti budou učit dřív než o Darwinovi. Pokud mu s tím Hrobeš někdy dovolí vyjít na veřejnost...

Při pomyšlení na tu hromadu dohod o mlčenlivosti, které musela podepsat, opět kroutila hlavou. Bylo vidět, že tuhle část podnikání má plně pod taktovkou miliardář se svými právníky. Šéf bezpečnosti Kraus dokonce požadoval, aby zaměstnanci po cestě do práce použili minimálně dva způsoby matení možných špehů... Občas ji napadlo, že Hrobeš bezelstného Ondřeje zneužívá k něčemu prudce ilegálnímu. Jen netušila k čemu. Když se zkusila vyptat jindy kamarádského kolegy Jardy Šmída, zbledl jako stěna, podíval se po bezpečnostní kameře a prakticky od ní utekl.

Těch tajností bylo vážně trochu moc... vždyť měla za úkol jen zaznamenávat časový vývoj vzorků! Který byl navíc pokaždé stejný. Sérum E nějakou dobu nereagovalo, načež degradovalo. Kromě ní prováděl stejná pozorování právě Jarda s dalšími třemi asistenty v oddělených částech laboratoře – a žádný z nich nevypadal, že by se mu chtělo křičet: „Heuréka!“

„No nic...“ povzdychla si znovu a zahodila zmršený preparát do spalovače. Diktafon opravdu fungoval, takže z něj smazala komentář, škrtla záznam ve výkazu, vysušila kafe a šla si do chlaďáku pro nový vzorek.

Pokud se Hojerovi nepodaří ji vyhodit, tak ji tenhle jednotvárný, nudný proces dnes čeká ještě třicetkrát. Napůl si přála, aby se mu to povedlo. Nebo aby celá laboratoř vybuchla.

Aspoň by se konečně něco dělo. No tak. Bum. Ne? Ach jo...

Nebýt chození s Ondřejem, už by s tím před týdnem praštila. Dělala práci cvičené opice, korporátní prostředí ji ubíjelo, kolegové byli zamindrákovaní suchaři, Hojer byl Hujer, Ondřej už se s ní vlastně bavil akorát tehdy, když se jí omlouval, že mu to večer zase nevyjde... Co mu sakra bránilo k ní aspoň na minutku zajít během dne, usmát se a zeptat se, jak se jí

daří? Sice by mu dost možná okamžitě dala kopačky a hned nato výpověď, ale copak by ho vážně zabilo, kdyby sestoupil mezi své poddané a...

V tu chvíli se objevil v sousední laboratoři, hned za tlustým bezpečnostním sklem. Hojer k němu ihned vyběhl, aby si stěžoval. Bylo očividné, že šlo o ni – Ondřej se na ni podíval. Načež Hojerovi cosi vážně sdělil, poklepal ho po rameni, ten se celý rozzářil a s povzneseným pohledem odešel dveřmi, na které Janina přístupová karta nestačila. Než se za ním zavřely, na okamžik pohlédl i jejím směrem. Vítězně.

No, tak abych se asi sbalila. Aspoň přestanu mít pocit mrchy, co se někam dostala přes postel.

Ondřej vešel do dveří, nepřítomně si prohrábl roztomile rozcuchané vlasy a stydlivě se usmál: „Tak... jak se dnes daří?“

Jana z toho byla v mírném šoku. Málem pokračovala dle své představy a dala mu kopačky a výpověď. Mlčela tak dlouho, že nakonec pokrčil rameny a řekl: „Je konec.“

Cože? Ty se rozcházíš se mnou?

Na její udivený výraz reagoval přikývnutím: „Ano, tady jsi skončila.“

To už ji odrovnalo úplně: *A ještě vyhazov?*

Ale to už ji vzal za ruku a s nadšením ji provedl skrz několik ultra tajných pracovišť. Nikde se nezastavoval, říkal jen: „Tohle nic není,“ až konečně došli k silným, pancéřovým dveřím, které vypadaly, že snad vedou do trezoru centrální banky. Ondřej ji chtěl vzít dovnitř, ale jakýsi bezpečák s velkou pistolí sice velmi zdvořile, ale zato neústupně protestoval. Vědec mu nakonec věnoval takový ten bezmocný pohled, který vrhají neduživí šprti na třídní surovce, vzdal to a odvedl Janu jen do své kanceláře.

„Neříkal jsi vždycky, že jsi Hrobešův ‚společník‘, Ondřeji?“

„Také jsem.“

„Jeho lidi tě tak rozhodně neberou.“

„Protože je zajímá jen to, kdo jim platí... Já do firmy vložil vědomosti. Máme smlouvu, že o využití výsledků bádání rozhodujeme jedině společně.“

Radši se tě nebudu ptát, jestli sis tu smlouvu přečetl opravdu důkladně...

Ondřej chvíli ťukal do klávesnice: „Není to jako na živo, ale ukážu ti to aspoň takhle.“ Na monitoru se objevil hlavní sál laboratoře. Panoval v něm čilý ruch. „Do včerejška jsme to jen připravovali, ale už jsme zahájili výrobu. Projekt Utopie vstupuje do závěrečné fáze!“

„Utopie? O tom slyším prvně. Co je cílem?“

„Promiň, to je ještě tajné...“ Maličko se uchechtl: „I pro Hrobeše. Nejsem takový naivka, jak si myslíš, lásko.“

Na jeho úsměvu bylo něco znepokojivého, ale rychle na to zapomněla. Fascinovaně hleděla na monitor. Neměla ponětí, co to tam všichni ti odborníci v ochranných oděvech, respirátorech a gumových rukavicích páchají. Klidně mohli vyrábět nějakou drogu. Pokud ano, nejspíš by s tímhle vybavením pokryli většinu světové poptávky.

Hojer, který tam právě balancoval na vrcholku přenosných schůdků a promíchával cosi jedovatě zeleného v uzavřené průhledné nádrži, vypadal nesmírně vztekle. *Asi myslí na mě...*

„To, co vidíš, je ještě nedokonalá várka, poloviční úspěch – ale nasměrovala nás správným směrem. Ani nemusíme začít znovu. Stačí pár dodatečných úprav už vyrobené látky a Utopie může... a vidíš tohle?“ přeskočil náhle jinam a zamával jí před očima zkumavkou se svítivě modrou tekutinou. Ze samého nadšení zapomínal na nesmělost. „Povedlo se! Projekt Evoluce také pokročil. Díváš se na první stabilní výsledek působení séra na lidskou DNA.“

Takže to E znamená evoluce. Neměla bych se děsit?

Nedostala příležitost. Ondřej na ni vychrlil takový příval rozrušených slov, že se úplně ztratila. Pochopila jen, že úplně hotovo ještě není, ale už se mu povedlo izolovat proces, o který celou dobu šlo. Od cíle ho dělilo jen doladění vlastností séra na nejvyšší úrovni.

Pokoušela se mu to přát. Vážně. Ale zajímalo ji hlavně: „A co teď budu dělat já? To už mě firma nepotřebuje? Mám padáka?“

Podíval se na ni trochu nechápavě. Pak mu to došlo: „No... tvá měření už opravdu jsou redundantní... Ale to je teď jedno.“

„Možná tobě.“

„Ne, už o to nejde, to je pasé. Určitě sis všimla, že nám to v poslední době moc neklape..."

„Ty... ty mi vážně chceš dát..."

Opět si usilovně přála, aby laboratoř vybuchla.

Nestalo se. Zato Ondřej klesl na koleno: „Ano, chci ti dát tohle." Otevřel malou krabičku. S prstenem. Diamantovým. „Já se moc omlouvám za to, jak jsem byl hrozný, ale asi to lepší nebude. Jsem už prostě takový... ale chci, abys věděla, jak jsi pro mě důležitá. Že se budoucnosti nemusíš bát. Jano... ehm... vezmeš si mě?"

Zírala na něj a neměla slov. To nečekala.

A musela se vyjádřit. Čím déle mlčela, tím víc se jeho oči za dioptrickými brýlemi podobaly obrovským ustrašeným skleněnkám.

Co mám říct? Nevím. Sakra, tak co bude s tím výbuchem?

Do třetice všeho dobrého – laboratoř poslechla.

Šokovaně to sledovali na monitoru. Laboratoř nevybuchla celá – jen její trezorové dveře. Napůl se utrhly ze závěsů, se zaduněním narazily do zdi a zůstaly v ní zaražené.

Po tomhle stylovém zaťukání se do místnosti nahrnula spousta nezvaných hostů ráže 5,56 mm, kteří obsadili strategické pozice ve většině nejlépe placených zaměstnanců Biodiversity. V těsném závěsu je následovalo pětičlenné komando v černých maskáčích a plynových maskách. Záškuby zbraní a obětí se na obrazovce odehrávaly za hrozivého ticha – vnitřnímu kamerovému okruhu chybělo ozvučení a útočné pušky Steyr AUG měly tlumiče. Přes chodbu a zavřené dveře sem doléhaly jen zdušené výkřiky a smrtící puf-puf-puf. Když už založit masový hrob, tak za hrobového ticha.

„J-jak..." zakoktal se Ondřej, „jak nás tu..."

Zbloudilá dávka rozprskla nádrž s tekutinou, v níž se ráchal Hojer. Překvapený vědec otevřel ústa k výkřiku a okamžitě se nalokal. To ho vyděsilo mnohem víc než útočníci. Spadl ze schůdků na záda, převalil se pod stůl vedle centrifugy a ihned si strčil prsty do krku.

Příliš to asi nepomohlo. Tekutina se ihned odpařovala. Jedovatě zelené mračno obklopilo jeho i zbylé krčící se vědce.

Alespoň je však zcela skrylo před zraky komanda, které systematicky dočišťovalo sál.

Jana po celou tu dobu zapomněla zavřít pusu.

„VAROVÁNÍ!“ probudil se k životu centrální bezpečnostní systém. „ÚNIK TOXICKÝCH LÁTEK. ZAHAJUJI KARANTÉNU TŘETÍHO STUPNĚ.“

Vzápětí se pokusil uzavřít trezorové dveře hlavní laboratoře. Nespolupracovaly. Jen se odlouply od zdi a padly na podlahu. Zadunění otřáslo celým komplexem.

„VAROVÁNÍ! HROZÍ ÚNIK MIMO KONTROLOVANOU OBLAST. ZAHAJUJI KARANTÉNU DRUHÉHO STUPNĚ.“

Ondřej se konečně vzpamatoval. Vtiskl Janě prsten do ruky, vrhl se ke klávesnici a začal do ní zběsile bušit. Na monitoru se objevily záběry z ostatních bezpečnostních kamer po celé Biodiversitě. Ukazovaly jen nehybné místnosti a hrůznou spoustu smrti. Členové ochranky neměli proti komandu sebemenší šanci.

Alarm byl vyřazený. Telefonní linky odříznuté. Mobily tu neměly signál.

Dva zabijáci se blížili chodbou přímo k Ondřejově kanceláři a výpary séra s nimi. „Budeme v bezpečí, neboj. Druhý stupeň nás ochrání.“

„Pozdě...“ špitla Jana a ukázala na stropní mřížku. Zelený mrak to vzal zkratkou. „Ondřeji, my tu umřeme?“

Se zabijáckým komandem za dveřmi a toxickým oblakem šířícím se vzduchotechnikou to měla být spíš věta oznamovací.

„Proč ta dvojka nenaskočila?“ mračil se Ondřej bezmocně. „Jestli systém nabourali... jestli něco pokazili, přejde rovnou k jedničce. Musíme ven!“

Druhý stupeň znamenal neprodyšné uzavření celého komplexu a izolace místností i ventilací. Jednička... termitové nálože.

Jana zadržela dech a začala se modlit o zázrak: *Bože, já vím, že jsem v kostele nanejvýš obdivovala krásně malovaný stropy, ale jestli nás z tohohle dostaneš...*

Něco se opravdu stalo. Ale vypadalo to spíš na práci protistrany.

Z neprostupného oblaku v laboratoři se vypotácel Hojer. Překvapivě stále nerozstřílený, živý a... Ne. Zdravě nevypadal. Byl docela zelený. A tak nějak... slizký. Mnohem víc než obvykle. Přímo nadhujerovsky. Za obojí nejspíš mohly rychle se šířící šupiny, které už mu pokryly předloktí, tváře a zbrusu novou pleš. Z podivně širokých úst vyšlehl dlouhý jazyk.

Ze zelené mlhy vystoupil jeden z členů komanda, nemilosrdně vědci namířil na zátylek a stiskl spoušť.

Hojer sebou mrskl k zemi rychleji než ještěrka, které začínal být hodně podobný. Dávka mu neškodně proletěla nad hlavou. Švihl rukou prodlouženou v ostrý spár. Krev se rozstříkla po sále, střelec se poroučel zpátky do mlhy. Hojer se po něm ani neohlédl – vyrazil rovnou ven z laboratoře.

V tu chvíli se oblaka trochu protrhala a na okamžik odhalila ostatní zasažené. Další čtyři ještěrovědci zuřivě cupovali jednoho z členů komanda na kusy a proskakovali mezi proudy střel se zcela nelidskou mrštností. Maskovaní vetřelci však nepanikařili – jen se stáhli k sobě a jeden z nich komunikátorem zavolal posily. Dvojice z chodby se obrátila těsně před Ondřejovou kanceláří a sprintovala jim na pomoc.

Jana se tiskla ke stěně co nejdál od zeleně dýmající mřížky. Dech jí došel právě ve chvíli, kdy komando soustředěnou křížovou palbou dostalo prvního zmutovance. Rozchrchlala se a pochopila, že už je ztracená.

„Co jsme to tu proboha vyvíjeli, Ondřeji?“ špitla slabě. „Co je ta Utopie?“

Neodpověděl. On ještě dech zadržoval. Teprve teď se mu podařilo ze skříně vyhrabat ochranné obleky a plynové masky. Naznačil, ať se obleče, ona protestovala, že jí to už stejně nebude k ničemu – ale podíval se na ni tak zoufale a naléhavě, že raději poslechla.

Možná ještě mám naději? Třeba to musí mít vyšší koncentraÁ-ÁÚÚ!

Bodl ji. Zezadu. Do krku. Injekcí.

Cos mi to... on mi to... ty hajzle!

Vpíchl jí to modré sérum. Celé. Snažil se jí posunky vysvětlit, proč to byl skvělý nápad, ale jeho plíce s ním už ztratily

trpělivost. Nadechl se, také se rozkašlal... Rychle se soukal do masky a obleku.

Nevěnovala mu pozornost. Nezmohla se ani na slovo. Jen si vystrašeně zírala na ruce a čekala, kdy také obroste šupinami. Nebo něčím jiným.

Jaks mi to mohl udělat?

Uchopil ji za ramena, cosi skrz masku zahuhlal, vyběhl ze dveří a přibouchl je za sebou.

Co... to mě tu ještě ke všemu necháš?

Okamžitě se ozvala střelba. Než se vzpamatovala, objevil se na monitoru – proběhl do laboratoře. Komando se po něm obracelo, na okamžik vyvedené z míry. Zbývající dva stvůrovědci využili příležitosti a zaútočili.

To... to se je všechny pokouší odlákat? Abych mohla utéct?

Nevěděla, kde se v ní ta odvaha vzala, ale vyplížila se na chodbu a zamířila ven. Po tom, co jí Ondřej udělal, ho tam klidně hodlala nechat. Klidně. Proklouzla kolem díry po trezorových dveřích, zastavila se jen na okamžik, vůbec ne kvůli němu, vůbec ho nezajímalo, jestli ještě žije, jen krátce mrkla dovnitř...

A komando mrklo na ni. Dva zabijáci se okamžitě oddělili od zbytku. Těsně vedle její hlavy se do stěny zaryla sprška střel.

Pokusila se v neforemném obleku krčit a běžet současně. Zakopla. Bolestivě se uhodila. Zoufale se sbírala na nohy, znovu vyběhla, ohlédla se – už na ni mířili – do někoho narazila.

Zavrávorala, spadla a zachytila se jeho podávané ruky. Ne, nezachytila, jen po ní sklouzla. Protože to nebyla ruka, ale jazyk. Dlouhý, slizký a náležící něčemu ještě slizčímu.

Hojer.

Zasypávaly ho dávky z útočných pušek, ale jen to s ním trochu házelo. Pohlédla mu do očí. Nezbývalo v nich nic lidského – jen hlad.

Hmátl po ní. Ostré pařáty prořízly ochranný oblek a bolestivě se jí zaryly do rukou.

Aú! Nech mě být! Proč radši nejdeš po nich?

Ztuhl. Jen na zlomek sekundy. A náhle ji pustil, odrazil se a ohromným skokem se vrhl po střelcích.

Co? Tak... jo!

Rozběhla se pryč. Zahnula za roh, už se ani neohlížela. I když tam někde možná zrovna Ondřej podstupoval tu samou proměnu.

Nebo už je po něm.

Když narazila na prvního zastřeleného, vhrkly jí slzy do očí. *Proč i Jarda? Takový to byl milý kluk...* Šok ji málem zlomil. Předtím pozorovala zabíjení jen na obrazovce, ale teď uklouzla po krvi, která Jardovi vytékala z hrudi na podlahu. Zírala na své rudou tekutinou potřísněné dlaně...

Než ztichlými místnostmi doklopýtala až ke schodišti vedoucímu z komplexu, byla na dně. Brečela, skrz zamlžená skla masky prakticky nic neviděla, místo myšlenek jí v hlavě plynula vazká, bezvýrazná hmota. V uších jí hučelo, celé tělo ji pálilo... Nakonec se začala dusit. Nejspíš už se měnila. Všechno jí bylo jedno...

Strhla si masku.

Šupiny jí nevyrážely. Sice se cítila hrozně divně, ale možná... možná jí Ondřej tím sérem vážně pomohl. *Jsem imunní! A ven zbývá jen pár kroků!*

Jenže za dalším rohem na ni mířilo pět útočných pušek. Komando mělo zálohu.

A na záda už jí zase slintal Hojer.

Klesla na kolena. Byla hrozně unavená. Nemohla dál.

Cítila svou změnu. Nebyla imunní. Ondřej ji zradil.

Velitelka černooděnců byla žena. Hleděla na Janu s nenávistí, kterou dívka nechápala.

„Proč tohle děláte? Co jsme vám provedli?“

Odpovědí jí bylo jen chladné: „Pal.“

2. Profesionálové

Za oknem kanceláře detektivní agentury lilo jako z konve a Klaudie ten déšť nesmírně obdivovala. Byl své práci tak oddaný! Řítil se z nebes naprosto nezadržitelně – měl zkrátka cíl, znal způsob jeho uskutečnění a hodlal ho dosáhnout, padni kam padni. Byl to pravý profesionál.

Chtěla být jako on.

Ano, Klaudie si před chvílí dala menšího špeka, ale to bylo zcela pochopitelné. Potřebovala hroší kůži. Uvolnit se před těžkým úkolem. Nebýt nervózní. Protože vážně toužila odvádět skvělou práci. Jedině tak se sebou mohla být spokojená. Po skončení každého případu chtěla být hrdá, že pomohla klientovi, zasloužila si jeho peníze a bude doporučena jeho známým. Měla na sebe zkrátka vysoké nároky...

… a to samé očekávala i od týmu, v němž pracovala.

Tedy zpočátku. A vzhledem k jeho složení to vlastně nebylo ani tak očekávání, jako naděje. Nebo spíš sen. Krásný sen, který se jí v podvědomí brzy změnil v křeč projevující se nejrůznějšími podivnými pokusy o sebezlepšení. Jako například tenkrát, když se v tom pekelném paneláku pokusila dokázat, že všechno zvládne sama. To se opravdu překonala – zvlášť tu lžičku ve vlastním oku od sebe nečekala.

Následně o tom hodně přemýšlela, přísně a sebekriticky zvážila, v čem vězí ten skutečný problém, a došla k jasnému závěru. V ostatních.

Začala na nich tedy pracovat. Při další příležitosti se rozhodla zlepšit to první, co ji praští přes nos, sebrala veškerou svou takřka neexistující asertivitu a darovala Walterovi deodorant.

Ublíženě se ohradil, že ho přece už dávno používá. Není přece žádný neotesanec a ví, že dámská chřípí vyžadují stejně jemná pohlazení jako jejich pleť.

Klaudie spolkla odpověď, že kdyby její chřípí byla pleť, po setkání s ‚pohlazením' od jeho záhrobního *eau de toilette* by byla samá modřina, a nešťastně se smířila se skutečností, že nemůže čekat zázraky. Nejprve je nutné chodit, než se rozběhneme a odrazíme k letu. Zkoušet zbavit Waltera jeho *nejvýraznějšího* rysu bylo moc. Stejně jako seznamovat Vincence s existencí pravidel silničního provozu. Nebo pravidel etikety. Vlastně pravidel čehokoliv.

Ne, musela začít s nějakou maličkostí. A právě čekali nového klienta, takže nastala vhodná chvíle.

„Aspoň to mizerný kafe."

Zírali na ni naprosto nechápavě.

„No, to byste mu snad mohli nabídnout, ne?"

Jeden z nechápavých pohledů se v tu chvíli změnil na spiklenecké mrknutí. „Ahá!" prohlásil Vincenc spokojeně. „Uklidnit ho! Aby měl pocit, že mu od nás nic nehrozí."

„... ano?" souhlasila Klaudie opatrně – ale už v tu chvíli věděla, že dělá chybu. Souhlasit s Vincencem byla chyba prakticky kdykoliv. „Přesně to chceme..."

„Jasně!" pokračoval Vincenc nadšeně. „Ukolíbám ho – a jak se pro něj natáhne, chrstnu mu ho do ksichtu!"

„Proboha proč?"

Ne, vážně měla raději mlčet.

„Proč jako proč?"

„No proč bys to jako dělal?"

„Jsem snad nějaká sekretářka? Proč bych mu jinak dělal kafe?"

„No, to je přece nabíledni," vložil se do diskuse Walter a Klaudii vysvitl paprsek naděje. „Abys od něj získal vzorek DNA." Naděje to vzdala a zase zhasla, aby zbytečně neplýtvala proudem. „No DNA! Ze slin přece. Ještěže máme i turka, z lógru to půjde odebrat naprosto nenápadně... Proč na mě tak divně zíráš, Klaudie?"

Protože uvnitř své hlavy zápasila s nadějí o pistoli a pokoušela se jí zabránit v sebevraždě.

Felix si v tu chvíli řekl, že už se na Klaudiino utrpení nemůže dívat, a tak chtěl odejít. Nutkání usadit Waltera ale nakonec převládlo: „Hele, přemýšlej trochu. K čemu by nám byl vzo-

rek klientovy DNA? Jsme snad kriminálka? Proč za náma lidi choděj?“

„Jo, to by mě vážně zajímalo...“ utrousila Klaudie otráveně. „Já na to ještě nepřišla.“

Vincence však otázka zaujala: „Jo, proč vlastně? Ty to víš, Nekro?“

Intelektuální výzva Waltera zaujala natolik, že nelichotivou přezdívku nonšalantně přešel: „Nó, asi... protože si nás chtějí... najmout?“

„Hm... najmout...“ zamračil se Vincenc. „Ne, blbost, to nesedí, ale počkej, třeba na to přijdem. Já bych řek, že nás většinou zkoušej oškubat. A vydírat. Podojit o informace. Nebo zastrašovat.“

„Jo, dobře, to všechno se občas děje, ale proč k nám klienti choděj nejčasteji?“

„Aby nás zabili!“

„Má pravdu,“ chytil se toho okamžitě Walter, než si uvědomil, že omylem souhlasí se svou nemesis. „A nebylo by skvělé mít od nich tu DNA, aby byl vrah snadno identifikovatelný?“

V tu chvíli byla slibně probíhající profesionalizace týmu přerušena zaklepáním na dveře. Vlastně už spíš zabušením, protože klepání dobrou minutu nezabíralo.

„Máme snad zvonek, sakra!“ houkl Felix.

„Nemáme,“ povzdychla si Klaudie odevzdaně. „Vincenc ho promáčkl, když s ním zkoušel rozsvítit na chodbě.“

„Aha. Pardón!“ omluvil se Felix dveřím. „Hned vám někdo otevře! Čímž samozřejmě nemyslím sebe...“ – dodal směrem ke zbytku místnosti –, „... protože jak by to vypadalo, kdyby šéf vstával a...“

„Nejsi můj šéf,“ ujistil ho Vincenc. „A já nejsem vrátnej.“

„Ne, ty jenom rozbíjíš zvonky.“

„Jak jsem moh vědět, že Walter z chodby ukrad žárovky? Zalíbila se mu ta ženská v bytě nad náma a chce, aby spadla ze schodů...“

„Nesmysl!“ ohradil se nekrofil. „K čemu by byla se zlámanýma nohama? Co si to o mně vlastně myslíš? Šlo mi jen o ty žárovky. Víš, kolik dnes stojí?“